

God' houdt van een blijmoedige gever.
(2 Kor. 9, 7.)

GEDENKEN WIJ IN ONZE GEBEDEN

ZUSTER FLORENTINE

(Mejuffrouw Marie-Emilie HUBAU)

van de Zusters van Sint Franciscus Opbrakel.

Geboren te Opbrakel op 16 juni 1890 heeft zij zich aan de Heer gewijd door haar kloosterge'loften op 20 september 1909.

Tijdig voorbereid en gesterkt door de HH. Sakramenten is zij rustig in de Heer ontslapen te Opbrakel op 30 juni 1979.

Met een kruisje ter ere van de Vader, de Zoon en de H. Geest werd Zuster Florentine getekend en gezegend door haar diep christelijke moeder toen zij ter wereld kwam en eveneens door de priester toen zij christen werd gedoopt. Met een kruisteken ter ere van de H. Drieëenheid is zij uit dit aardse leven heengegaan. Het was haar laatste bewuste daad om, na weinige ogenblikken nog, in volle vertrouwen en met een serene kalmte, haar schone ziel aan God terug te schenken, in een hoog gezegende ouderdom en na zeventig jaar voorbeeldig en toegewijd kloosterleven.

Zij hield van God. Daarom, op nog jeugdige ouderdom, wijdde zij zich volledig en geestdriftig aan Hem toe door haar kloosterge'loften van evangelische armoede, gehoorzaamheid en maagdelijkheid. Zij was er gelukkig om en nooit heeft zij er aan gedacht, ook maar iets terug te nemen van hetgeen zij aan de Heer plechtig had beloofd en onderschreven.

Zij hield ook van de mensen : van de kinderen, van de minstbedeelden, van de jeugd. Zij was een bekwame lerares die al haar kennis en vaardigheid, haar talenten en haar gebed heeft gewijd aan de diep-christelijke opvoeding en onderwijs van de volkskinderen. Ook om de jeugd en hun na-schoolse vorming was zij bezorgd. Zelf optimistisch en levensblij kon zij jonge mensen begeesteren en bezielen. Haar oud-leerlingen getuigen voor haar eensgezind.

Na veertig jaar volledige inzet voor christelijke opvoeding en onderwijs mocht zij op we.verdiende rust gaan. Doch die rust aanvaardde zij voorlopig niet. Al haar vrije tijd besteedde zij om te werken voor de missies, zij wilde nog missionaris zijn op het thuisfront.

Haar laatste levensjaren waren wellicht nog de schoonste en gelukkigste. Zij kwam terug naar haar vertrouwde levens- en gemeenschapsmidden te Opbrakel. Hier leefde zij dankbaar en genietend van haar gelukkige oude dag, van de goede verzorging en de geest van het huis. Nu was nog haar enige bekommernis en zorg : het gebed. Veelvuldig heeft Zuster Florentine gebeden voor de noden van de Kerk, voor haar oversten en medezusters, voor haar familie, voor ieder die haar benaderde.

Ongetwijfeld blijft zij nu voor allen die nog op tocht zijn een voorsprekster bij de Heer.

Drukk. J. De Vleeschouwer-Hoste - Brakel